

tunsi vasta tyhönsä
koston kovat vaikutukset
rangaistukseksi rajuille.

Sota-joukot joutuvaiset,
reholliset nypumata,
nuidistawat uljanden,
tieten waaran voitettawan,
täytettävän täällä toiwon,
johon luottawat lujasti.
Barmet poikia paraita
kiirehtäwät kilwoitellen,
owat rinnoin riensämässä
sodan pauhinan pakeille.
Weldo-mieskin miekatoina
raudan aurasta rewäissi,
suostui yhteen surman työhön;
rohwaistuilla rinda-illa
lähti hängin liikkeelle
niin kuin leijont lewolda.
Kansa yiti yvhän uskon
warkiana waldakunnan;
että muisto isän majan,
palawana powessansa,
polttawa on pahat juonet,
keinot sille kelwottomat.
Sado tullut tuliseksi
peitti waaran vaikutukset

itte itmänsä ebesä.

Baitea on Wenäläisen
 suoda wanhan waino-miehen
 luona Muskowan lepäävän,
 iloitsewan ilkeästi
 maassansa ja majoisfansa,
 itse handoilla isäinsä.
 Päiwän pilwisen sumusta
 toivo lensi lohdullinen
 kohden woiton kunniaa,
 tien jo tietävän walaisi.
 Miekka wyölle wyötettyä,
 keihäs kangea kädessä
 isä itse poikiansa
 opettaapi osawasti,
 että weri wuodatettu,
 kansakunnan kallis uhri,
 ombi onneksi omaisten.

Allot, kaaas kulkeneina
 myrskyn kautta kauheamman,
 pakoittawat paikkahansa,
 jälle tahtowat takaisin.
 Niimbä wäki Wenäjängin.
 Nyt ei anta neuwo miestä,
 wihollista wiisauksan,
 testä woima woittajalla.

Nyt on muutto murkelaisten
 kohta kuolemaan elosta,
 jos ei pako pelastane,
 taikka osta onneansa
 miehet armoa anellen.
 Wenäjä on voimallansa,
 talwen angaran avulla,
 vihollisen weristetyn
 taka-perin peljättänyt,
 koska surma oli suuri
 aina joka askeleella;
 jäljet hangesa hawaitut,
 murheelliset muisto-merkit,
 jäiwät kiireestä kowasta;
 — wert wuoti talwi-teille,
 muoto muutettiin lumengin.

Ehkä oli oman onnen
 ahdistus jo autettuna,
 waiwutettu wieras walda,
 pyytäin rauhaa pysyväistä
 pohjan miehet miehuulliset
 unhottawat uudet waiwat,
 kaikki waarat ja wahingot,
 jännittäwät joutsen jäyhän
 wapauttain wainon alda
 kansakunnat kaukaisettiin
 alenneina arwostansa.
 Miehet, kerran mielikkaisilla,

pannen pantiksi werensä
 taistelivat taitawasti
 vielä wierasten hywäksi.
 Tästä saiwat Saksalaiset
 innon itsekii poweensa,
 lifeniwät liiton kautta
 Baldiastamme wakaista.
 Njattelien arwoansa,
 uljautta uudistellen
 tuli Ruotsi rohkeaksi
 waromahan wartioiden
 oman waldansa wakuutta.
 Waan ei wanhan wihollisen
 luondo lujia lauhdu vielä,
 ehkä ombi kowa onni
 wallan, woiman wähendänyt,
 sodan liekissä sulannut;
 sillä toivo, ehkä turha,
 wahwistusta wai kuttaapi,
 muisto woittoen weristen
 kiihoittaapi kiiwautta.
 — Ei ysiin laajan laiumella
 joukot jalot juondehisä
 niin kuin allot angarammat
 vielä kowin kohtailawat
 kukiin riita-kumppaninsa
 woiman wiimeistä waraakin;
 woitto taikka turja kuolo

ombi ehdoksi otettu.

Tässä täynnä turmelusta
 ovat oudot ukon pilwet
 kahden puolin kaswaneina,
 joissa turmat tuli - nuolet
 walmistuwat, wahingoksi
 lähtemään liikkehelle
 juuri julmalla jyrällä.

Sota - kedoilla karaistu
 murha - miekka wälähteli ;
 liekki aine liehuwainen
 leimahteli lewotoina
 sauhun sakean sumussa ;
 aiwastellen ahkerasti
 malmi musta kidastansa
 ylinällä , ystävällä
 kauhistuksen kaksoiseksi
 kalman kaatawan lähetti.

Ratsos , nuoret wärisewät ,
 tärisewät tandereettin,
 pilwet paksum pyörtyneinä ,
 vielä sauhusta sakoillen,
 halkeilewat, hajoilewat
 taiwas-lakea lähellä.

Kuolot owat kulkemassa
 kahda-käsin siljuwina ,
 jodan myrskyn murha - nuolet
 sinke tönne singoilewat

rakehina raju-ilman.
 Tuolla jalka jatkostansa
 lensi kauas lyhettynä,
 täällä katkes käsi-warsti.
 miekka kiildäwä kädessä.
 Huuto, parku pauhattaisa
 läpi ilman lewiääpi,
 ahdistaaapi awaruutta;
 kurja kuuluu ruikutuskin
 haawoitettun hirmuisesti
 monialla metelissä,
 jossa huowit ja herwoiset
 kuolen kuorsuwat jaloissa.
 Tuhansien taistellessa
 warstin läsnä wastasuksin
 lakealla laitumella,
 piikit owat pistämässä,
 wälkkyvässä wäärä-terät,
 tuimat, temmatut tupesta;
 raudat, niin kuin rewon tulet,
 tuowat turmion sodassa.
 Reihäs-metsät metelissä,
 weitset werestä punaiset
 wälein joukot wähendäwät,
 miehet, ehkä miehuulliset,
 kaatuivat kuin heinän korret.
 Paksot, nurmet laweammat
 peljättäwät peitettyinä.

nukkuneilla niskoillensa ;
 moni lepäs' leuoillansa
 yhden kallo kahtiana ,
 toisen sanda sieramissa ,
 surmattuna , sullottuna
 weren sotketun sekahan .

Suwaitlessa kauheutta
 ilma ruskoitti rumasti ,
 murhe-päiwän paetessa ,
 alennesa auringoisen ,
 kuin ei woinut korkealda
 walo katsella kowutta ,
 jätti sota jälkehensä
 kasket keihäistä kedolle .
 Keihästäjät keskenänsä ,
 oudot, kainot olduansa ,
 owat weljekset weressä ;
 rufennetut ruumihiksi
 ynnä niin kuin ystäwäiset
 maassa löpsiwät leponsa ;
 kaatuneina kaiffialla ,
 niin kuin heinä niitettyä ,
 miesten ruhot runnelduina
 tawattihin tandereella
 koko korkeissa kasoissa ;
 raajat nähtiin raadelduina ,
 rikottuina riettabasti

sota-asetten seasfa ;
 weri liikkui lainehisfa
 furman furkean perästä.

Saatuansa sodan kautta, —
 kautta kansain yhdistyksen
 wihollisen voitetuksi,
 Wenäläinen woittajana
 tulkisteli tykönsä
 kopeutta kowan miehen
 näändywänä nähdesfänsä.
 Wiel' on woima haawoitettun
 jalopeuran peljättävä.
 Sengeänsä huokuwainen
 karhukin on kaatuneena
 wielä kamala, wihainen.
 Wenäläinen woittajana
 ihmetteli isoutta,
 wäkewyyttä wäsytyhyn,
 woiitetungin wihollisen,
 jonga wallan warustukset,
 paksut, lujat patsahatkin
 forkenden kannatteina
 kallistuivat kahden puoleen.

Näin nyt näändyi Napoleon,
 waiwui ales wallastansa,
 koska kukiin kansakunda
 tunsi toiwon turhuudeksi

päästä pauloista pahoista,
 kiukun alla kiiwahamman
 oli walmis wainottuna
 wainon maksamaan wihalla.
 Näin nyt näändyi Napoleon,
 joka, kowa kotonakin,
 waadittaisa wayautta
 kiersi aina kiinitellen
 kahlehita kamalasti,
 että oli ehdyttänyt
 wayauden vaikutukset,
 wäsyttänyt, wähendänyt
 indoisuuden isän maassa.

Kuin ei riita-kumppanilla
 ole onnen muutoksissa
 mieli vielä myöndywäinen,
 luondo lauhunut lumesta,
 eikä voitto werinengän
 wayaudelle wakuutus,
 Aleksander, isä armas,
 wartiana Waldiasten,
 rakastettu Ruhtinoilda,
 kallis kansoille enemmän,
 liikkumata liitostansa
 kattoi kovat kahlehetkin,
 paulat murteli pahimmat,
 jotta wanhat waldakunnat

Kauan kandoivat häwyllä,
 joudutteli joukot suuret
 sammutteeksi sodan liekin
 Pariisissa paisuneessa,
 että ei nyt enemmäldä
 wainon hengi waeldaisi
 sielä suotta sortamahan
 ihmisyhtä itkewäistä
 horjuwana huolen alla,
 eikä weisi weri-wirrat
 maasta onnen makeutta
 kylwettäisiä khyneleitä.
 Woimaldakin woiton saanut
 Waldiaamme wakaisesti
 lewon istutti iloisen
 luoksi rauhan riemullisen,
 jonga suojassa suloiset
 lohduitukset lendelewät
 mustan murehen lopuksi.
 Rauha, aina aamu-rusko
 onnen päivän pysywäisen,
 walon engeli wakainen,
 pian oli maamme piiriin
 siwewet simaiset lewitti.

Koska rauha rakastettu
 saatuna on sammuttanut
 sodan tulet, turmelukset,

ystäwyys jo yhdistääpi
kansakunnat keskenänsä,
lewon henget lepäilewät
vapauden wartioina
waldafundahin wälillä;
konstit, uudet koetukset
enenewät elämässä;
opit hywät oikenevat,
walfeneepi wälustuskin
joka säädysfä säteillen,
saattelee ja saawuttapi
onnen lahjat laweammat
ihmisyhdelle iloksi.

Kiitos-weiseu rauhasta.

Sota nousnut sortawambi
furkeambi

meitä rundeli rumasti ;
surun pilwi pimittävä,
peljättävä
tyllä kauhisti kowasti.

Mutta meille korkeimmalda
Kaitzialda

rauha suotihin suloinen,
joka särki sodan kilwet,
käänsi pilwet;
armon aika on iloinen.

Sinulle nyt, suuri Luoja !
lewon tuoja !

kiitos kuullahan tylyssä,
kiitos kauan tulkittawa,
tunnettawa
sydämissäkin sywisssä.

Hallelujan lausuttaissa,
laulettaissa

kirkot kaiuivat sekaisin,
halleluja ! huminalla
huokealla
taiwas kumajaa takaisin.

	Lineet.	Sivut.
Apologie - - - - -	= = = = =	3.
Kiitos-Uhri = = = = =	= = = = =	5.
Paulu Suomelle = = = = =	= = = = =	11.
Muisto-Patsas = = = = =	= = = = =	13.
Paulu Rauhan Muhtinaasta = = = = =	= = = = =	28.
Muno pohjan sodasta = = = = =	= = = = =	29.
Kiitos-weise rauhasta = = = = =	= = = = =	55.

P ä i n o - w i r h e .

19 sivulla, 7 rivisfä löytywä: jonka, luetaan: jonga.

Lucm. haunok. l.

Ms B 9599

